

De warme knuffel van Bert Joris

Jazz - Twintig jaar werken Bert Joris en het Brussels Jazz Orchestra intussen samen. Bij de voorstelling van hun nieuwe album 'Smooth shake' gleed hun muziek door de zaal.

Smooth shake.

Bert Joris en Brussels Jazz Orchestra.

★★★★☆

Gezien in Flagey, tijdens Brussel Jazz, 17 januari.

Het was alsof hij er zelf van schrok, hoe heftig het Brussels Jazz Orchestra (BJO) de tanden zette in het openingsstuk 'Nasty Boy'. Trompettist Bert Joris vertelde erbij dat het stuk, met donderend slagwerk, geschreven was voor zijn oudste zoon Sam, eveneens een trompettist.

De aankondigingen van *Smooth shake*, Joris' vierde album met het Brussels Jazz Orchestra, beloofden warme, omarmende muziek. En die kregen we te horen in Flagey, waar de opname werd voorgesteld. Joris werkt al sinds 1996 samen met het ensemble.

In 'O.U.T.' riep hij de geesten op van Gil Evans en Miles Davis. Het leek wel alsof de sound van hun beroemde album *Porgy and Bess* even voorbijdreef. 'Spaces' is een schitterend stuk met een pakkend thema en een sound die als een warm deken

over je heen valt. Ze speelden ook 'Brussel-Parijs', het enige nummer dat niet van Joris is, maar van Dré Pallemarts. Hij evocert er zijn wekelijkse treinreizen tussen Brussel en Parijs, waar hij les geeft. Pallemarts laat ons meereizen met de tgv die door het landschap snijdt.

Joris gebruikt de verschillende secties van het jazzensemble op heerlijke wijze, maar nooit overdadig of demonstratief. Trefzeker gedoseerd en met een precies oor voor klankkleur en timbres. Zelf soleerde hij expressief en meeslepend. Tussendoor plaatsten andere BJO-musici korte sprekende solo's.

Het titelstuk van het jongste album is eerder funky en laat vooral het koper blinken. Bassist Jos Machtel leidde subtiel de roerende ballad 'How could we forget' in. In een grote finale ging 'Mr. Dodo', een oud stuk opgedragen aan de Italiaanse pianist van

Bert Joris en het Brussels Jazz Orchestra: veel handen op één buik. © rr

zijn kwartet, over in het nieuwe 'Mr. Dado'. Saxofonist en bandleider Frank Vaganée linkte de stukken met een wervelende solo aan elkaar. Listig smokkelde hij er een happy birthday in, want Bert Joris was net 60 ge-

worden.

Als bisnummer volgde nog 'Only for the honest', een klassieker uit Joris' repertoire, alweer met een verleidelijk thema. Meer dan ooit klikt het tussen Bert Joris en BJO. (kvv)